

บทความ :

ทิศทางเศรษฐกิจและการจ้างงาน ปี 2566

เอกสารประกอบการประชุมใหญ่วิสามัญประจำปี ครั้งที่ 1/2565

และการประชุมคณะกรรมการบริหารประจำเดือนพฤศจิกายน

สภาองค์การนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทย (ECONTHAI)

โดย ดร.ธนิต โสรัตน์

ประธานกรรมการในเครือบริษัทวี-เซอร์ฟ กรุ๊ป

รองประธานสภาองค์การนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทย

วันที่ 24 พฤศจิกายน 2565

แนวโน้มและทิศทางเศรษฐกิจปี 2566 ฟันตัวอย่างช้าๆ....

ท่ามกลางวิกฤตเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัวไปจนถึงถดถอย

ประเทศไทยมีขนาดเศรษฐกิจปี 2565 มูลค่าประมาณ 17,634.8 ล้านล้านบาท (503,828 ล้านเหรียญสหรัฐ) เป็นระดับที่ 25 ของโลกและเป็นอันดับ 2 ของอาเซียนรองจากประเทศอินโดนีเซีย รายได้ประชากรต่อหัว (GNI/Capita) เฉลี่ย 252,464.9 บาท/คนหรือประมาณ 7,213.3 เหรียญสหรัฐต่ำสุดในช่วง 4 ปี เศรษฐกิจไทยในช่วงเกือบ 3 ปีเผชิญกับการแพร่ระบาดของโควิดมูลค่าเศรษฐกิจ (GDP) หายไปใกล้เคียง 2.56 ล้านล้านบาท รัฐบาลออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจและสภาพคล่องใช้เงินสูงสุดเป็นประวัติการณ์ ช่วง ต้นไตรมาส 4/2565 การลดลงของแพร่ระบาดโควิดและการเปิดประเทศทำให้ภาคการบริโภคและการจ้างงานค่อยๆ ฟันตัวแต่จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นเพียงหนึ่งในสี่ของก่อนวิกฤตโควิด ธนาคารแห่งประเทศไทยคาดว่า การขยายตัวของเศรษฐกิจ (GDP) ปี 2565 ประมาณร้อยละ 3.2-3.3 เป็นการขยายตัวที่ต่ำกว่าเป้าหมาย

ปี 2566 เศรษฐกิจไทยฟันตัวท่ามกลางความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัวไปจนถึงถดถอย กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) แถลงการณ์เมื่อปลายเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมาในการประชุม G20 (อินโดนีเซีย) ระบุว่าเศรษฐกิจโลกมีความอ่อนแอจากวิกฤตราคาลงงานน้ำมันที่ยังทรงตัวอยู่ในระดับสูงรวมถึงการสะดุดของโซ่อุปทานทั้งภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรมเป็นผลจากสงครามในภูมิภาคยูเครนทำให้ภาวะเงินเฟ้อของประเทศที่พัฒนาแล้วโดยเฉพาะในกลุ่มยูโรและสหรัฐอยู่ในระดับสูง กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ปรับลดการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกจากร้อยละ 2.9 ลงเหลือร้อยละ 2.7 เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาปีนี้ขยายตัวร้อยละ 1.6 และปี 2566 ปรับลดการขยายตัวเหลือเพียง 1.0 เศรษฐกิจจีนปีนี้ขยายตัวร้อยละ 3.2 และปี 2566 ขยายตัวร้อยละ 4.4 รวมถึงเศรษฐกิจญี่ปุ่นและประเทศอียูล้วนแต่ขยายตัวลดลงจนถึงถดถอย

ปีภาวะเศรษฐกิจโลกจะเผชิญทั้งภาวะวิกฤตเศรษฐกิจถดถอยคู่ขนานพร้อมไปกับวิกฤตเงินเฟ้อมีผลทำให้สภาพคล่องในครัวเรือนและภาคธุรกิจลดลงแนวโน้มการผิดชำระหนี้มีแนวโน้มสูงขึ้นอาจกลายเป็น “Debt Crisis” โอกาสที่ประเทศเกิดใหม่หนึ่งในสี่จะเผชิญกับ “Economics Recession” IMF ระบุเป็นนัยยะว่าเศรษฐกิจไทยมีภูมิคุ้มกันที่ดีเป็นประเทศที่เศรษฐกิจขยายตัวได้ดีและภาคการเงินมีความแข็งแกร่งรวมทั้งเสถียรภาพของเงินทุนสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับรับมือกับความผันผวนของเศรษฐกิจโลก โดยเป็น 78

ประเทศใน 185 ประเทศทั่วโลกที่แม้ว่าจะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวแต่เศรษฐกิจภายในยังสามารถขยายตัวได้และ เป็นประเทศที่มีความสามารถในการควบคุมอัตราเงินเฟ้อให้กลับคืนมาได้เร็วกว่าหลายประเทศ

ปัจจัยสำคัญที่เป็นกับดักการฟื้นตัวบริโภคและเศรษฐกิจคือมูลค่าหนี้ครัวเรือนที่สูงเป็นประวัติการณ์ส่งผล ทำให้ลดอำนาจการใช้จ่ายใช้สอยของประชาชนด้านสภาพคล่องธุรกิจส่วนใหญ่เป็น SMEs หนี้ตักชั้น (รหัส 21) ช่วงไตรมาส 4 มีอัตราเร่งตัวแบบก้าวกระโดดทั้งจำนวนลูกหนี้และตัวเงิน ช่วงต้นปีมีจำนวน 1.9 ล้านรายเพิ่มเป็น 2.9 ล้านราย (Q2/2565) หนี้ NPL ในช่วงเวลาเดียวกันพุ่งสูงสองเท่า ขณะที่ธุรกิจที่ไม่สามารถไปต่อมีจำนวนเพิ่ม มากขึ้นต้องเข้าโครงการปรับโครงสร้างหนี้และสถาบันการเงินต้องช่วยเหลือมีสัดส่วนถึงร้อยละ 12.6 ของสินเชื่อ ทั้งหมดโดยเกือบ 1 ใน 3 เป็นธุรกิจโรงแรมและท่องเที่ยว

ประเทศไทยปี 2566 เป็นปีที่ท้าทายจากการฟื้นตัวท่ามกลางความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจโลกที่ชะลอ ตัวและบางประเทศถดถอย ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) คาดว่า GDP อาจขยายตัวได้ร้อยละ 3.8 หาก เศรษฐกิจโลกชะลอตัวมากกว่าที่คาดอาจขยายตัวได้ร้อยละ 3.0 ภาคการส่งออกจากปีที่ผ่านมาขยายตัวได้ร้อยละ 8.2 และปี 2566 ขยายตัวเพียงได้ร้อยละ 1.1 โอกาสสูงที่อาจถึงขั้นติดลบ โดยความเห็นของผู้ทำรายงาน การส่งออกและท่องเที่ยวปัจจัยสำคัญขึ้นอยู่กับประเทศจีนซึ่งที่ผ่านมาการส่งออกของไทยไปจีนหดตัวร้อยละ 5.9 และการกลับมาเปิดประเทศเมื่อใดรวมถึงการแก้ปัญหาอสังหาริมทรัพย์ที่ฟองสบู่แตกทั้งหมดเกี่ยวข้องกับการฟื้น ตัวของเศรษฐกิจจีนแต่มีผลอย่างเป็นทางการเป็นนัยยะต่อเศรษฐกิจไทย

นอกจากนี้ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้จ่ายใช้สอยคือเงินเฟ้อทั่วไปของไทยลดจากค่าเฉลี่ยที่ขยายตัวร้อยละ 6.3 และปีหน้าอาจเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 2.6 การบริโภคเอกชนปีที่ผ่านมาขยายตัวจากร้อยละ 4.4 และปีหน้าอาจขยายตัว ได้ร้อยละ 3.3 ด้านอัตราแลกเปลี่ยนยังมีการสวิงตัวจากช่องว่างดอกเบี้ยนโยบายของ “FED” ปัจจัยที่มีผลต่ออัตรา แลกเปลี่ยนเกี่ยวข้องโดยตรงกับทุนสำรองระหว่างประเทศสุทธิซึ่งยังไหลออก ณ สิ้นเดือนตุลาคม 2565 มีจำนวน 228,716.84 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เปรียบเทียบช่วงเดือนมกราคม/ตุลาคม พ.ศ. 2565 เงินทุนสำรองไหลออกทั้ง เม็ดเงินและเหลือทางเทคนิคมีจำนวนมากถึง 47,405.57 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 17.16 เศรษฐกิจไทยมี ทั้งปัจจัยเอื้อและปัจจัยเสี่ยงซึ่งส่วนใหญ่เป็นปัจจัยภายนอกที่ควบคุมไม่ได้ เช่น ความขัดแย้งระหว่างประเทศ, วิกฤตราคาน้ำมันโลกและความสามารถของรัฐบาลในการพยุงราคาน้ำมันดีเซลและแก๊ส LPG ณ เวลานี้ยังคงเร็วไป ที่จะพยากรณ์ว่าเศรษฐกิจในปี 2566 จะฟื้นตัวอย่างเป็นนัยยะและภูมิคุ้มกันของไทยมีมากน้อยเพียงใด

ปัจจัยเอื้อ :

- เศรษฐกิจไทยอยู่อันดับที่ 25 ของโลกผ่านจุดต่ำสุดไป แล้ว ปี 2566 คาดขยายตัวร้อยละ 3.8
- IMF ระบุว่าไทยเป็น 78 ประเทศจาก 185 ประเทศถึงแม้ เศรษฐกิจโลกชะลอตัวแต่เศรษฐกิจไทยยังเข้มแข็ง
- การส่งออกปี 2565 ขยายตัวได้ร้อยละ 8.5
- ทุนสำรองระหว่างประเทศสามารถชำระหนี้ต่างชาติ ระยะสั้นได้ 3 เท่า และสถาบันการเงินมีความเข้มแข็ง
- การฟื้นตัวของภาคท่องเที่ยวจากการแก้ปัญหาโควิด
- ความสามารถในการควบคุมเงินเฟ้อจาก 6.3% เหลือ 2.0%

ปัจจัยเสี่ยง :

- เศรษฐกิจโลกชะลอตัวถึงถดถอยขยายตัวเฉลี่ย 2.7%
- ราคาน้ำมันโลกมีความผันผวนและซัพพลายเชน ชะงักส่งผลกระทบต่อระดับเงินเฟ้อในอนาคตรวมถึง Geo-Politic Conflict
- กำลังซื้อในประเทศมีความอ่อนแอ
- กับดักหนี้ครัวเรือนสูงและปัญหาสภาพคล่องภาคธุรกิจ
- ความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนจากช่องทางของ ดอกเบี้ยนโยบายและเงินทุนสำรองไหลออก
- การเมืองขาดเสถียรภาพ การช่วงชิงคะแนนเสียงก่อน เลือกลงทำให้เกิดช่องว่างในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ

ภาวะตลาดแรงงานและการจ้างงาน

การจ้างงานเกี่ยวข้องโดยตรงกับสภาวะการขยายตัวหรือหดตัวของเศรษฐกิจเพราะเกี่ยวข้องกับปัจจัยการบริโภคใช้จ่ายใช้สอยของประชากรจำนวน 66.159 ล้านคน (ปี 2565) ยังไม่รวมนักท่องเที่ยวต่างชาติในปีที่ปกติมีจำนวน 40 ล้านคนใช้เงินใช้จ่ายใช้สอยปีละมากกว่า 2.1 ล้านล้านบาท ทำให้มีการผลิตและบริการมีผลต่อการจ้างงาน ตลอดจนการใช้จ่ายของรัฐบาลปีนี้วงเงิน 3.185 ล้านบาทมีส่วนอยู่ใน GDP ร้อยละ 17.8 อีกทั้งประเทศไทยเป็นประเทศส่งออกติดระดับโลก “Export Oriented” การผลิตซ้ำทำให้เกิดการลงทุนมีผลต่อการรักษาการจ้างงานและจ้างงานใหม่ **ครัวเรือนแรงงานเป็นผู้บริโภครายใหญ่ที่สุดของประเทศเป็นทั้งปัจจัยการผลิตขณะเดียวกันเป็นผู้บริโภครายใหญ่ที่สุดหากไม่มีการสะดุดจะเป็นวัฏจักรผลักดันการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการจ้างงานของประเทศ**

ตลาดแรงงานนอกภาคเกษตรเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการเอกชน (ไตรมาส 2/2565) มีจำนวนประมาณ 837,840 กิจการเป็นประเภทบริษัทจำกัดสัดส่วนร้อยละ 75.7, หจก./สามัญสัดส่วนร้อยละ 24.14, บริษัทมหาชนประมาณ 1,345 กิจการสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.16 สถานประกอบการของไทยส่วนใหญ่เป็นขนาดย่อม (Micro Business) ทุนจดทะเบียนไม่เกินหนึ่งล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 59.32 และธุรกิจ SMEs ทุนจดทะเบียน 1-5 ล้านบาทสัดส่วนร้อยละ 29.72 ที่เหลือเป็นบริษัทขนาดใหญ่สัดส่วนประมาณร้อยละ 10

สถานประกอบการข้างต้นรวมโรงงานอุตสาหกรรมที่จดทะเบียนตามกฎหมายจำนวน 72,504 กิจการ (ปี 2564) มีจำนวนแรงงานของกรมโรงงานอุตสาหกรรมระบุ 3.80 ล้านคน ขณะที่ข้อมูลสนง.สถิติแห่งชาติระบุ 5.98 ล้านคน จำนวนแรงงานและโรงงานกระจุกตัวอยู่ที่กทม.และปริมณฑลสัดส่วนร้อยละ 38.61 พื้นที่ภาคตะวันออกและพื้นที่ 3 จังหวัด “EEC” สัดส่วนร้อยละ 16.96 ทั้งสองส่วนรวมกันคิดเป็นสัดส่วน 55.6 ของแรงงานในภาคการผลิตทั่วประเทศ

ตารางสถิติจำนวนแรงงานทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมไทย TOP10

(จำนวนแรงงานคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 61.22 ในประเทศ)

ลำดับ	จังหวัด	จำนวนแรงงาน (คน)	จำนวนโรงงาน (กิจการ)
1	สมุทรปราการ	462,807	6,876
2	กรุงเทพมหานคร	374,811	6,200
3	ชลบุรี	320,679	5,181
4	ปทุมธานี	233,899	3,336
5	อยุธยา	222,152	2,131
6	ระยอง	189,893	3,001
7	นครปฐม	173,962	3,335
8	ฉะเชิงเทรา	134,297	2,000
9	นครราชสีมา	112,466	1,883
10	ปราจีนบุรี	101,953	922
		2,326,919	34,566

ที่มา : กระทรวงโรงงานอุตสาหกรรม

ภูมิทัศน์อุปสงค์และอุปทานตลาดแรงงาน ปี 2566

จากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติไตรมาส 3/2565 มีผู้มีงานทำจำนวน 39.58 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้รวมแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมาย 2.473 ล้านคน แรงงานส่วนใหญ่ 1 ใน 3 ทำงานในภาคเกษตรจำนวน 12.99 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 32.81 ของคนที่ทำงานทำ แรงงานภาคเอกชนจำนวนไม่แน่นอนประมาณ 22.53-23 ล้านคน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 56.84 โดย 1 ใน 2 และมากกว่าเล็กน้อยเป็นแรงงานในระบบประกันสังคมมาตรา 33 มีจำนวน 11.46 ล้านคนผู้ที่ทำงานในภาครัฐและรัฐวิสาหกิจรวมกัน 1.76 ล้านคน แรงงานในภาคการศึกษา 1.4 ล้านคน แรงงานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์ 6.9 แสนคนและแรงงานในครัวเรือนจำนวน 2.5 ล้านคน

อัตราการว่างงานของไทยค่อนข้างต่ำคาดว่าปลายปี 2565 อาจประมาณร้อยละ 1.1-1.2 ซึ่งการจ้างงานและว่างงานของไทยผ่านจุดต่ำสุดมาตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2564 แต่การฟื้นตัวค่อนข้างช้าสะท้อนจากการจ้างงานสุทธิของแรงงานตามมาตรา 33 เปรียบเทียบเดือนมกราคมและเดือนกันยายน 2565 เพิ่มขึ้น 328,730 คน เพิ่มขึ้นร้อยละ 2.95 นอกจากนี้จำนวนแรงงานในระบบประกันสังคม (ม.33) ยังคงไม่เท่าเดิม โดยเปรียบเทียบเดือนกันยายน 2565 กับเดือนมีนาคม 2563 ซึ่งเป็นก่อนโควิดระบาดหายไปถึง 268,095 คน แสดงให้เห็นว่าการฟื้นตัวของการทำงานค่อนข้างช้าสอดคล้องกับการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ ถึงแม้ว่าอัตราว่างงานจะอยู่ในเกณฑ์ต่ำที่ร้อยละ 1.5 แต่จะพบว่าผู้ที่ทำงานน้อยกว่าหนึ่งชั่วโมงในรอบสัปดาห์มีจำนวน 1.98 แสนคน และทำงานประมาณครึ่งหนึ่งของชั่วโมงทำงานปกติมีจำนวนมากถึง 3.922 ล้านคน ด้วยนิยามการว่างงานที่ไม่ทันต่อยุคสมัยทำให้คนเหล่านี้กลายเป็นผู้มีงานทำส่งผลต่อรายได้ที่ไม่พอเพียงในการใช้จ่ายใช้สอย ทำให้การบริโภคฟื้นตัวค่อนข้างช้า

ภาวะการจ้างงานไตรมาส 4 ปี 2565 ต่อเนื่องไปจนถึงปี 2566 มีแนวโน้มดึงตัวจากอุปสงค์ของนายจ้างที่ต้องการคนมากขึ้น คาดว่าไตรมาสแรกแนวโน้มการลาออกเพื่อเปลี่ยนงานจะมีอัตราเร่งตัวสูงสุดในรอบ 5 ปี เนื่องจากภาคท่องเที่ยวและภาคบริการค้าปลีกมีการฟื้นตัวที่ชัดเจนแต่จำนวนอุปทานแรงงานลดลงส่วนหนึ่งกลับไปภูมิลำเนาและ/หรือไปทำงานเกษตรและไม่กลับมาในเมืองส่วนใหญ่เป็นแรงงานวัยกลางคนไปจนถึงแรงงานสูงวัยไม่สามารถปรับตัวกับลักษณะงานใหม่ ขณะเดียวกันวัยแรงงานตอนต้นไปจนถึงแรงงานใหม่มีพฤติกรรมชอบทำงานแบบฟรีแลนซ์การขายสินค้าออนไลน์ การเปิดร้านกาแฟ-ขายเสื้อผ้าก็ฟซื้อปหรืองานที่รับจ้างเป็นจ๊อบ

จากการที่ตลาดแรงงานดึงตัวทำให้มีการแข่งขันช่วงชิงคนและรักษาคนไม่ให้ไหลออก มีผลต่อการปรับอัตราค่าจ้างในปี 2566 มีแนวโน้มสูงขึ้นตามภาวะอุปสงค์ความต้องการคนมากขึ้น โดยเฉพาะค่าจ้างอาจปรับขึ้นร้อยละ 5-6 เป็นอย่างน้อยหรือสูงกว่าโดยเฉพาะคนที่มีทักษะและประสบการณ์ตรงกับงาน ส่วนแรงงานไร้ทักษะส่วนหนึ่งได้รับการปรับค่าจ้างตามอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไปก่อนหน้านี้ สำหรับบุคลากรที่มีทักษะพิเศษ-ทักษะเชี่ยวชาญเฉพาะทางที่ขาดแคลนหรือมีประสบการณ์จะเป็นกลุ่มคนที่นายจ้างจะปรับค่าจ้างในอัตราที่สูงเพื่อไม่ให้เกิดการแย่งชิงคนเก่ง แนวโน้มกลุ่มคนเหล่านี้จะมีการโยกย้ายงานในอัตราเร่งตัว

จากการสำรวจของสถาบันเอกชนต่างชาติที่เชื่อถือได้ระบุว่าสถานการณ์ประกอบการร้อยละ 22 จะมีการเพิ่มจำนวนแรงงานโดยธุรกิจที่ต้องการแรงงานมากขึ้น เช่น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว-ที่พักอาศัยและซัพพลายเชน, อุตสาหกรรมอาหารและเกษตรแปรรูป, อุตสาหกรรมยา-เครื่องมือแพทย์, อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ, อุตสาหกรรมส่งออกที่มีการขยายตัวได้ดี, กลุ่มค้าส่ง-ค้าปลีก, ร้านอาหาร, ผู้ประกอบการโลจิสติกส์, เทคโนโลยี

และไอที, อุตสาหกรรมปิโตรเคมีคอล ฯลฯ จากผลการสำรวจระบุว่าค่าจ้างสอดคล้องในทิศทางเดียวกันกับเงินเฟ้อ

อุปทานการหางานโดยใช้ข้อมูลอ้างอิงจาก “JobThai” เดือนพฤศจิกายน 2565 มีผู้ฝากใบสมัครงานทั้งที่หางานใหม่และต้องการเปลี่ยนงานจำนวน 2,150,522 คน ซึ่งรายงานฉบับนี้ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ในอุปทานการหางานโดยพบว่าอาชีพที่ต้องการสมัครงานลำดับ 1 คือ งานในสำนักงานมีสัดส่วนถึงร้อยละ 29.72 ตามด้วยงานการผลิตและงานในโรงงานสัดส่วนร้อยละ 16.1 ข้อสังเกตตัวเลขผู้ที่ทำงานในภาคการผลิตในช่วงที่ผ่านมาลดลง 9.3 แสนคน - 1.0 ล้านคนทำให้มีหลายตำแหน่งออกจากงานส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการทดแทนด้วยเทคโนโลยีประเภทต่าง ๆ ขณะที่งานการตลาดและการขายประเภทต่างๆ มีผู้สมัครงานจำนวนมากเป็นลำดับที่ 3 สัดส่วนร้อยละ 16.06 อาจเนื่องมาจากงานประเภทนี้ถูกทดแทนด้วยการตลาดและขาย “ออนไลน์” รวมไปถึงการทำตลาดและส่งเสริมการขายผ่าน Youtube ซึ่งสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ดีกว่า-ง่ายกว่าและแทบไม่มีต้นทุนแม้แต่การขายรถยนต์, บ้าน, คอนโดรวมถึงสินค้าต่างๆ ทำให้มีการลดพนักงานขาย

อาชีพที่มีการสมัครงานสูงสุด 10 อันดับแรก

(กลุ่มตัวอย่างใบสมัคร 2,150,522 คน)

ลำดับ	สาขาอาชีพที่สมัคร	สัดส่วนร้อยละ	ลำดับ	สาขาอาชีพที่สมัคร	สัดส่วนร้อยละ
1	งานในสำนักงานและธุรการ	29.72	6	งานวิศวกร	9.61
2	งานการผลิตในโรงงาน	16.10	7	งานบุคคล/ทรัพยากรมนุษย์	8.29
3	งานขาย-งานตลาดและขายประเภทต่างๆ	16.06	8	งาน Customer Service/Call center	8.23
4	งานช่างประเภทต่างๆ	10.19	9	งานเกี่ยวกับโลจิสติกส์	7.21
5	งานบัญชี	10.11	10	งานคอมพิวเตอร์และไอที	5.81

ที่มา: ข้อมูลปฐมภูมิจาก JobThai เดือน พ.ย. 65

จากการสังเคราะห์สัญญาณการเปลี่ยนงานที่ทั้งใบสมัครอยู่ใน Top10 ของอาชีพที่ผู้สมัครต้องการทำงานมากที่สุดพบว่า อาชีพที่มั่นคงหายากในอดีต เช่น งานบัญชี อาชีพเกี่ยวกับธนาคาร-สถาบันการเงิน งานวิศวกร- งานช่างกับมีใบสมัครค่อนข้างมาก งานเหล่านี้อาจทดแทนด้วยเทคโนโลยี เช่น “Fintech” **ด้านทำเลที่อยู่อาศัยของผู้สมัครงานจากตัวอย่างที่ระบุข้างต้นพบว่า มาจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีปริมาณมากที่สุดสัดส่วนร้อยละ 51 หรือครึ่งหนึ่งของใบสมัครงานสองล้านใบสมัคร** แสดงให้เห็นการกระจุกตัวของแรงงานส่วนใหญ่อยู่ในเมือง ตามมาด้วย ภาคตะวันออกมาจากพื้นที่ EEC ซึ่งเป็นภูมิภาคที่มีการจ้างงานสำคัญของประเทศ ใบสมัครงานมีสัดส่วนร้อยละ 15.9 ลำดับที่สามเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีประชากรสูงสุดของประเทศสัดส่วนผู้สมัครงานร้อยละ 12.41

ด้านการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้จบการศึกษาป.ตรีและสูงกว่าระดับปริญญาตรีสัดส่วนมากที่สุดร้อยละ 75 แสดงให้เห็นว่าแรงงานไทยเป็นแรงงานที่การศึกษาแต่ส่วนใหญ่เรียนและจบในสาขาวิชาที่ไม่ตรงกับความต้องการของนายจ้างและ/หรือตลาดแรงงานมีความต้องการลดน้อยถอยลง เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของระบบการศึกษาไทยให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนภูมิรัฐศาสตร์ของตลาดแรงงาน ที่กล่าวเป็นการวิเคราะห์แค่เบื้องต้นเพราะโดยข้อเท็จจริงจำนวนคนสมัครงานอาจมีมากแต่ส่วนใหญ่พบว่าคุณสมบัติไม่เหมาะสมทั้งวุฒิการศึกษา, ประสบการณ์, ทักษะ, ความตั้งใจจริงในการทำงานทำให้ความต้องการแรงงานมีมากกว่าอุปทานที่จะสนองต่อความต้องการได้อย่างลงตัว